

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαιρῶς, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλῆσομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφουσμένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Ὁ εἰκοσιεπταέτης ἐκεῖνος νέος ἦτο ἐκ φύσεως μονήρης, Βρεττανός, καταγόμενος ἐκ τῆς τραχείας ἀκτῆς τοῦ Μορβιχάν. Τῇ αἰτήσει του παρεχώρησαν αὐτῷ ὡς συντρόφους δύο συμπατριώτας του, τὸν Ζιλδὰ Λεμαου ἐξ Ὠδιέρνης καὶ τὸν Κλέτον Βαχαλὲκ ἐκ Δουαρνενέ, φίλους ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, μεθ' ὧν εἶχεν ἀναρριχηθῇ τὰς ἀπορρώγας ἀκτὰς τῆς Ἀκρας καὶ διαπλεύσει τὴν ἐκεῖ θάλασσαν ἐν πλήρει τρικυμίᾳ. Ὁ Κλέτος καὶ ὁ Ζιλδὰ ἦσαν δύο Ἡρακλεῖς, ἐστενοχωροῦντο δὲ σφόδρα εὐρισκόμενοι ἐντὸς τοῦ τορπιλλοβόλου, τῆς στενῆς ἐκεῖνης ἐκ σιδήρου θήκης. Ὅτε δὲ ὁ Φριδερίκος ἔδιδε διαταγὰς, συνέβαιναν ἐνίοτε ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο εὐθύμων ἐκεῖνων ἀνδρῶν ν' ἀποτολμᾷ νὰ ἐκφέρῃ ἀστείότητά τινα.

Ὁ Κλέτος ἦτο ναύτης θωρακίτης, ἐπομένως ἐπιτετραμμένος τὸν χειρισμὸν τῶν ιστίων.

Ἀμα τῷ ἐκπλῶ αὐτοῦ τὸ Τορπιλλοβόλον 29, ἐκαλύφθη ἀπὸ ἄκρου ἕως ἄκρου ὑπὸ γιγαντιαίου κύματος.

— Ἐξαίρετα! ἀνέκραξεν ὁ ναύτης, ὠραῖον λούσιμον ἀπὸ νερὸν ἁλτισμένον!

Κύπτων δὲ πρὸς τοὺς θερμοστας:

— Αἶ, σεῖς, μαυροπόδαροι, εἶπε, πρέπει αὐτὸ νὰ σᾶς ἐμποδιζῇ εἰς τὸ φούρνισμα τοῦ ψωμιοῦ σας.

Ὁ Φριδερίκος ὀρθίος παρὰ τὴν σιδηρὰν καταπακτὴν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα.

Τοῦτο βλέπων ὁ ναύτης ἐξηκολούθησεν:

— Μοῦ φαίνεται ὅμως, κύριε, κυβερνήτα, ὅτι ἐκεῖνοι ὅπου κατεσκευάσαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔπρεπε νὰ τοῦβάλουν καμμιὰ μηχανὴ νὰ κινῆται μόνο του.

— Καὶ διατί, Κλέτε;

— Διότι ἀλλῶς, ἀφοῦ ἔβαλαν ἀν-

θρώπους μέσα ἔπρεπε νὰ τοὺς δώσουν καὶ ὀμβρέλλαις!

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἔκραξεν ὀπισθέν του ἡ φωνὴ τοῦ Ζιλδὰ, ἐσὺ ἂν βραχῆς, Κλέτε, δὲν πειράζει· αὐτοὶ ὅμως δὲν εἶνε ἡ δουλειὰ των.

— Ἡ δουλειὰ ἡ ἰδική σου θὰ ἦτο καλὴ ἂν τὸ νερὸ αὐτὸ ἐγίνετο κρᾶσί. Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δὲν εἶνε γουρσουζης· σὰν τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅταν δίνῃ, δίνει μὲ τὸ παραπάνω.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐφαίδρυνε βαθμηδὸν τὸν Πλεμόν.

Ἄλλως τε ἡγάπα τὸν βίον ἐκεῖνον. Ἦτο ἀληθῶς τέκνον τῆς θαλάσσης προτιμῶν τὴν σκληρὰν στρωμνὴν τοῦ πλοίου ἀπὸ τὴν μαλακὴν κοίτην, ροφῶν δι' ὄλων τῶν πόρων τὴν πνοὴν τοῦ ἀπεράντου ὠκεανοῦ, ἀσκῶν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν εἰς τὴν εὐρωστον ὑγίαν τοῦ θαλασσίου βίου.

Μάτην ὅμως! Ὁ ἔρως εἶχεν εἰσδύσει ἤδη ἐν αὐτῷ.

Ἄλλ' ὁ ἔρως ὁσάκις καταλαμβάνῃ εὐγενῆ τινα ψυχὴν, τὴν μεγαλύνει καὶ τὴν ἰσχυροποιεῖ καθιστὰν αὐτὴν ἀρμοδιωτέραν πρὸς τὸν ἡρωϊσμόν.

Ὁ δὲ Φριδερίκος Πλεμόν ἦτο τοιαύτη ψυχὴ εὐγενής.

Ὅτε ἐπέισθη ὅτι ἡ ἀνάμνησις ἦτο ἀκαταγώνιστος καὶ ἀκατανίκητος, δὲν ἀπεπειράθη πλέον νὰ παλαίσῃ κατ' αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν ἐχορήγησεν εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν συγκατάθεσιν, οὐδεμίαν ἐλπίδα. Ἡ εἰκὼν, ἣν διεῖδε, μόλις ἐνεποίησεν αὐτῷ τὴν αἴσθησιν ὀνείρου θαύμαστοῦ, ὅπερ εἶδε μιᾶς τῶν νυκτῶν κατ' ὕπνου, ὀνείρου διὰ παντὸς ἐξαφανισθέντος, οὐτινος ὅμως τὸ ὄμμα διετῆρει τὴν ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν. Τὸ ὄνομα Λευκὴ ἐνεκλείσθη εἰς τὰ μυχιαίτατα τοῦ λογισμοῦ του καὶ δὲν ἐτόλμα οὔτε ἂν νὰ ψιθυρίσῃ αὐτὸ ἐκ φόβου μὴ πτοήσῃ τὴν αἰδῶ τῆς ψυχῆς του. Ἡ ἐπιφάνεισα πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν δρόμον τοῦ εὐδαιμονία ἐφάνη αὐτῷ ὡς φευγαλέα ὄπτασις, ἐν τῇ σιγηλῇ δὲ αὐτοῦ λατρεῖα συνήνωσε τὴν ὄπτασιν αὐτὴν μὲ τὴν παρουσίαν ἐτέρας προσφιλοῦς καὶ ἱερᾶς εἰκόνος τῆς μητρός του.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν γυμνασίων ἔτυχεν ἀδείας ἀπουσίας. Ἀναχωρῶν μὲ τὴν καρδίαν βαρυαλγῇ, παιδρὸς δὲ κατὰ τὴν ἀφιξιν ἀφῆκε τὴν γῆν τῶν ρόδων, ὅπως ἐπανίδῃ τοὺς γρανίτας τῆς Ἀρμορικῆς. Ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ θέρους. Ἡ κυρία Πλεμόν ἐδέχθη τὸν υἱὸν της ἐν τῇ γηραιᾷ πατρικῇ οἰκίᾳ, ἄεστον κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἀλλὰ νηῦρεπισμένην ἐσωτερικῶς μεθ' ὅλης τῆς ἀπερίττου ἀνέσεως, ἣν εἶνε ἱκανὴ νὰ καταρτίσῃ ἡ φιλοκαλία γυναικὸς οἰκονόμου καὶ ἐπιτηδείου. Ὁ Φριδερίκος ἀνεῦρε πάσας τὰς παιδικὰς του ἑξεις, τὸν κῆπον μὲ τὰ γηραιὰ δένδρα, μὲ τὰς συστάδας του ἐν καλῇ καταστάσει. Ἐξερχόμενος εἰς περίπατον, ὁμοῦ μετὰ τῆς μητρός του, στηριζομένης εἰς τὸν βραχιονά του, διέτρεχεν ἐκ νέου τὴν τεταραγμένην καὶ μυκωμένην παραλλαν. Ἀφίετο πολλάκις εἰς πολὺν ῥέμβην, εἰς συν-

διάλεξις ἀφώνους μετὰ τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ἡ κυρία Πλεμόν εἶχε μαντεύσει· ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ μυστικὸν τοῦ υἱοῦ της.

— Λοιπόν, Φριδερίκε, ἠρώτησεν ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ὁ ἀξιωματικὸς, ἀφηρημένος καὶ ρεμβὸς, εἶχε στηριζέει τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔβλεπεν ἀπλανῶς, τί σκέπτεσαι;

Ὁ νέος ἀνεσκίρτησεν.

— Τίποτε, μητέρα, ἀπήντησε τυχαίως.

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ἡ κυρία Πλεμόν μετὰ τοῦ αὐτοῦ φιλοπαίγμονος ἡθους, ὅταν κανεῖς δὲν σκέπτεται τίποτε, τυραννεῖται ἀπὸ χιλία ὄνειρα.

Ἐμειδίασε καὶ αὐτὸς τότε, ἠγέρθη καὶ ἐπέθηκε μακρὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τῆς πυκνῆς μαύρης κόμης τῆς μητρός του, τῆς διηυλακουμένης ποῦ καὶ ποῦ ὑπὸ ἀργυρῶν τινῶν τριχῶν.

Ἡ κυρία Πλεμόν ἀπήντησεν εἰς τὴν θωπεῖαν του. Τὸ μέτωπόν της ἀνηγέρθη ἥρεμα καὶ κάτωθεν οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀντίκρυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ υἱοῦ της.

— Μητέρα μου, εἶπεν ὁ ναυτικός, σὲ λατρεύω.

Καὶ ἐγονυπέτησεν.

Ρεμβῶδης καὶ αὐτὴ ἀφῆκε τὸ κέντημά της, τὸ δὲ βλέμμα της, πλήρες ἀνεκφράστου στοργῆς, περιεκάλυψε τὸν νέον, κεκλιμένον πρὸ τῶν ποδῶν της. Ἀστραπὴ ὑπερφηανείας ἔλαμψεν εἰς τὸ ὄμμα της ὑπὸ ὑγρὸν πέπλον. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, μὲ τὴν εἰλικρινῇ καὶ ἀγέρωχον μορφήν, μὲ τὸ ἀθλητικὸν ἀνάστημα, ἦτο υἱὸς της.

— Σὲ λατρεύω, ἐπανέλαθεν ὁ Φριδερίκος κατασπαζόμενος τὴν ἰσχνὴν χεῖρα, ἣν ἔψαυε διὰ τῆς κόμης του.

Ἡ χῆρα κατενόησε τὴν συγκίνησίν της.

— Φίλτατόν μου τέκνον, ἤρχισε λέγουσα, πρέπει νὰ συνομιλήσωμεν σοβαρῶς.

— Σοβαρῶς! ... πῶς τὸ λέγεις αὐτό, μαμμά;

— Μαμμά!... — καὶ ἡ φωνὴ τῆς μητρός ἔτρεμε. — Παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς, καθ' ὃν μὲ ἀπεκάλεις μαμμά. Τώρα κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον εἶσαι ὁ υἱός μου, ὁ προσφιλὴς μου Φριδερίκος, ἡ διαρκὴς μέριμνα τῶν νυκτῶν μου, ἡ εὐδαιμονία τῶν ἡμερῶν μου. Ἄλλοτε, ὅτε ὁ πατήρ σου εὐρίσκετο μακράν, πολὺ μακράν, ἐκτελῶν γενναίως τὸ καθήκον του, ἡ μόνη μου παρηγορία ἦσο σύ. Ἐπλησίαζα εἰς τὴν κοιτιδὰ σου, σ' ἔσφιγγα δυνατὰ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ νῦχαρίστουον τὸν Θεόν, διότι δὲν μοῦ ἀφῆρεσε τὰ πάντα διὰ μιᾶς.

Ἡμέραν τινα περὶ τὴν δειλὴν, ἐνῶ ἐπανηρχομένη μαζὶ σου ἐκ περιπάτου ἀπὸ τοὺς ἀγρούς, συνήντησα μίαν συνοδίαν ἀθιγγάνων. Ἰσταντο συνηθροισμένοι πέριξ τῆς μεγάλης πρασίνης ἀμάξης των. Πόθεν ἤρχοντο; ἄγνωστον. Μεταξὺ αὐτῶν μία γυνὴ νεαρὰ ἐθήλαζε δύο ταυτοχρόνως παιδιὰ. Τὰ παιδιὰ αὐτά, ἅτινα ἐβάδιζον ἤδη καὶ ὠμίλου, προσῆλθον πρὸς ἡμᾶς καὶ μᾶς ἔτεινον τὴν χεῖρα. Σὺ τοὺς ἔδωσες ἐλεημοσύνην. Τότε ἡ μήτηρ των ἐμειδίασε καὶ ἐψιθύρισεν ἀρετὰ εὐκρινῶς: «Ὁραῖον παιδί ἔχετε, κυρία. Θὰ γείνη ἀνδρεῖος καὶ γενναῖος. Προσπαθήσατε ὅ-